

Nr 570.

Av herrar **Johansson** i Stockholm och **Adolfsson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 334, med förslag till lag angående ändring i lagen den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel, m. m.

Enligt vad som föreslås i propositionen skall tullåklagare i fortsättningen tillerkännas samma befogenheter med avseende å tvångsmedel som enligt nya rättegångsbalken tillkomma allmän åklagare. Detta innebär bland annat, att tullåklagare får rätt att anhålla för olovlig varuinförsel misstänkta personer. Vidare tilldelas tullåklagare enligt förslaget befogenhet att hos rätten göra framställning om häktning, kvarstad eller skingringsförbud.

Denna utvidgning av tullåkgares befogenhet kan knappast anses vara sakligt motiverad. Enligt vad som förutsättes i olika utredningar skola de nuvarande tullåklagarna och tullmålsdomstolarna försvinna. Åklagartalan i tullmål skulle under sådana förhållanden ankomma på allmän åklagare och målen behandlas vid allmän domstol. Redan av denna anledning finna vi det omotiverat att nu tilldela tullåklagarna vidgad befogenhet av det slag, som föreslås i propositionen. Härtill kommer emellertid, att det knappast kan anses vara motiverat att utvidga rätten att verkställa anhållanden till att även gälla de ofta relativt obetydliga förseelserna mot lagen om straff för olovlig varuinförsel. Ett anhållande av en medborgare finna vi vara ett så allvarligt ingrepp i den personliga friheten, att befogenheten till användande av detta tvångsmedel bör begränsas till vad som är absolut nödvändigt. I förevarande fall kunna vi inte finna, att förhållandena kräva en utvidgning även till tullåklagarna av rätten att företaga anhållanden.

På ovanstående grunder få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 334, i vad den avser ökade befogenheter åt tullåklagare.

Stockholm den 23 oktober 1946.

Gustav Johansson.

Gunnar Adolfsson.
